

RACHEL CAINE

Mijn ex is een seriemoordenaar

KILLMAN CREEK

THRILLER ◊ KARAKTER

1

Gwen

Dit is de twaalfde nacht sinds mijn ex-man uit de gevangenis is ontsnapt, en ik lig in bed. Ik kan niet slapen en kijk naar het spel van licht en donker op de gordijnen. Ik lig op een smal vouwbed waarvan de veren pijnlijk door de dunne matras prikken. Lanny en Connor, mijn kinderen, liggen in de twee tweepersoonsbedden in deze middenklasse motelkamer. Meer dan middenklasse kan ik momenteel niet betalen.

De telefoon is nieuw. Weer een prepaidtelefoon, met een gloednieuw nummer. Slechts vijf mensen hebben dat nummer en twee van hen liggen bij mij in de kamer te slapen.

Buiten die steeds kleinere kring mensen kan ik niemand vertrouwen. Ik kan alleen nog maar aan de schaduw van een man denken die door het nachtelijk duister loopt – ja, hij loopt en rent niet, omdat ik niet geloof dat Melvin Royal op de vlucht is geslagen, ook al jaagt de halve politiemacht van het land op hem – en die vastbesloten op mij af komt. Op ons.

Mijn ex-man is een monster, en ik had het idee dat hij veilig achter slot en grendel op zijn executie zat te wachten, maar zelfs van achter de tralies heeft hij geprobeerd het leven voor mij en mijn kinderen tot een hel te maken. Ja, hij kreeg hulp, deels vanuit de gevangenis en deels van buiten. Hoever die hulp strekte is nog steeds niet helemaal duidelijk, maar hij had ook een plan. Met doelgerichte bedreigingen slaagde hij erin me op de plek te manoeuvreren die hem voor ogen stond. We wisten het er levend af te brengen, maar slechts ternauwernood.

Als ik mijn ogen sluit en het even donker is, achtervolgt Melvin Royal me. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij loopt op straat. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij loopt de trap van het motel op naar de open doorgang op de eerste verdieping. *Ik knipper met mijn ogen*, en hij staat voor de deur. Hij luistert.

Wanneer de zoemtoon van een sms op mijn telefoon klinkt, krimp ik zo krampachtig ineen dat het pijn doet. Ik pak het toestel op, terwijl de ventilatorkachel in de kamer ratelt. Het is een lawaaiig, maar efficiënt toestel, en de warmte stroomt in een trage, behaaglijke golf door de kamer. Ik ben er blij mee, want de dunne dekens op dit bed zijn niet echt comfortabel.

Ik knipper met mijn vermoeide ogen en hou de telefoon zo ver van me af dat ik de tekst kan lezen. Er staat: anoniem nummer. Ik zet hem uit, leg de telefoon onder mijn kussen en probeer mezelf ervan te overtuigen dat ik veilig kan gaan slapen.

Maar ik weet dat dat niet waar is. Ik weet wie mij sms't. En de dubbele sloten op de motelkamerdeur lijken nauwelijks afdoende te zijn.

Het is nu twaalf dagen geleden dat ik mijn kinderen van een moordenaar heb gered. Ik ben uitgeput, heb een pesthumeur en word geplaagd door barstende koppijn. Ik ben gedeprimeerd en moe, gespannen en vooral kwaad. Ja, ik ben echt woest. Ik moet ook woest zijn. Mijn woede zal ons allemaal op de been houden.

Hoe durf je, snauw ik de telefoon onder mijn kussen in gedachten toe. *Hoe durf je verdomme*.

Als ik zo opgefokt ben dat het bijna fysiek pijn doet, steek ik mijn hand onder het kussen en grijp de telefoon weer. Mijn woede is een schild. Mijn woede is een wapen. Ik klik driftig op het bericht, waarvan ik de inhoud al denk te kennen.

Maar ik vergis me. Het is geen sms van mijn ex-man. Het bericht luidt: *Je bent nu nergens veilig*, en wordt afgesloten met een symbool dat ik ken: Å.

Absalom.

Ik schrik hier zo van dat mijn woede zich verder in mijn binnenste verspreidt en in hevige schokken door mijn borst en armen trekt, alsof de telefoon me pijnigt. Mijn man had hulp – hulp terwijl hij ons manipuleerde, hulp bij de ontvoering van mijn kinderen – en Absalom was die hulp... Een geniale hacker die me de hinderlaag in lokte die Melvin voor hem had opgezet. En ik koesterde de hoop dat Absalom ons niet meer kon bedreigen, nu dat complot ontrafeld was.

Ik had beter moeten weten.

Een moment lang raak ik bevangen door pure, intense angst, alsof de spoken waar ik als kind bang voor was toch echt blijken te zijn, en dan haal ik langzaam diep adem en probeer te bedenken hoe ik met deze onmogelijke toestand moet omgaan... voor de zoveelste keer. Het enige waaraan ik me schuldig heb gemaakt, is dat ik me heb verdedigd tegen een man die me wilde vermoorden, die in de loop der jaren mijn vertrouwen won en me langzaam naar de plek voerde waar ik geëxecuteerd moest worden.

Maar daarmee verdwijnt het bericht op het scherm nog niet.

Absalom heeft iemand anders op ons afgestuurd. Die gedachte treft me als een bliksemschicht. Ik krijg een droge mond en ben zo gespannen als een veer, omdat ik voel dat het klopt. Er heeft me voortdurend iets dwars gezeten tijdens die lange periode waarin we een verborgen bestaan leidden en voortdurend op de vlucht waren om in veiligheid te blijven... het gevoel dat we nog steeds in de gaten worden gehouden. Ik dacht dat dat door mijn paranoia kwam.

Maar stel dat dat niet zo is?

Ik probeer stilletjes op te staan, maar het bed kraakt en ik hoor mijn dochter Lanny fluisteren: ‘Mam?’

‘Het is niks,’ fluister ik terug. Ik sta op en steek mijn voeten in een paar instappers. Ik ben helemaal aangekleed en draag een comfortabele broek, een wijde trui en dikke sokken, en voor ik alle alarmen uitzet en buiten de kou in ga, doe ik mijn schouderholster om en trek mijn parka aan.

Het is bewolkt en koud hier in Knoxville. Ik ben niet gewend aan de stadsverlichting, maar nu voel ik me toch iets minder gespannen. Ik voel me niet meer zo geïsoleerd. Er zijn hier mensen en geschreeuw zal zeker hoorbaar zijn.

Ik bel een van de weinige nummers die in mijn telefoon staan. Er wordt vrijwel meteen opgenomen en ik hoor de stem van rechercheur Prester van de politie van Norton – de plaats vlak bij de plek waar we woonden, of liever gezegd wonen, want we zullen zeker terugkeren naar Stillhouse Lake, zoveel is zeker – die me op zijn gebruikelijke vermoeide toon meedeelt: ‘Mevrouw Proctor, het is al laat.’ Hij lijkt niet erg blij om mijn stem te horen.

‘Weet u honderd procent zeker dat Lancel Graham dood is?’

Dat is een merkwaardige vraag, en ik hoor iets kraken – waarschijnlijk een kantoorstoel – terwijl Prester achterover leunt. Ik kijk op mijn horloge. Het is al na enen ’s nachts. Ik vraag me af waarom hij nog steeds aan het werk is. Norton is een slaperig plaatsje, al heeft het met de nodige criminaliteit te kampen. Hij is een van de twee rechercheurs op het bureau.

En Lancel Graham droeg het uniform van de politie van Norton.

Prester antwoordt traag en voorzichtig. ‘Hebt u een dringende reden waarom u daaraan twijfelt?’

‘Is. Hij. Dood?’

‘Morsdood. Ik heb gezien hoe ze op een autopsietafel zijn organen uit zijn lichaam trokken. Waarom vraagt u dat...’ – Hij aarzelt en kreunt, alsof hij net nog eens op de klok heeft gekeken – ‘... in het holst van de nacht?’

‘Omdat ik tot mijn schrik net weer een bedreiging binnenkrijg.’

‘Van Lancel Graham.’

‘Van Absalom.’

‘Aha,’ zegt hij op slegende toon, op zo’n manier dat ik meteen op mijn hoede ben. Rechercheur Prester en ik zijn geen vrienden. Tot op zekere hoogte zijn we bondgenoten, maar hij vertrouwt mij niet volledig, wat ik hem niet echt kwalijk kan nemen. ‘Nu we het

er toch over hebben: Kezia Claremont is in deze zaak gedoken. Ze zegt dat Absalom misschien geen *hij* is. Mogelijk eerder een *zij*, meervoud.' Ik heb respect voor Kezia. Ze was Grahams collega tijdens de surveillancediensten, althans een deel daarvan, maar anders dan Lancel Graham is zij goudeerlijk. Het was een enorme schok voor haar toen bleek dat haar collega een moordenaar was.

Maar niet zo'n grote schok als het voor mij was.

Mijn stem klinkt desondanks kortaf en trilt van woede. 'Waarom hebt u me dan niet gewaarschuwd? U weet toch dat ik hier met mijn kinderen zit!'

'Ik wilde u niet in paniek brengen,' zegt hij. 'Er is nog geen bewijs. Alleen verdenkingen.'

'U kent me nu een tijdje, rechercheur, en denkt u nou echt dat ik iemand ben die zich overgeeft aan blinde paniek?'

Hij reageert daar niet op, omdat hij weet dat ik gelijk heb. 'Volgens mij zou het beter voor u zijn als u naar Norton terugkeert en wij u kunnen beschermen.'

'Mijn man heeft van een van uw collega's een moordenaar gemaakt.' Ik moet een woede-oprising wegslikken. 'U hebt Graham met mijn kinderen alleen gelaten, weet u nog? Wie weet wat hij hun had kunnen aandoen? Waarom in godsnaam zou ik hen aan u toevertrouwen?'

Ik weet nog steeds niet precies wat Lancel Graham allemaal heeft gedaan toen hij mijn kinderen ontvoerde. Connor en Lanny zullen me er niets over vertellen, en ik weet dat het zinloos is hen onder druk te zetten. Ze hebben een trauma opgelopen en hoewel de artsen hebben gezegd dat ze in goede gezondheid verkeerden en dat hun fysiek niets mankeerde, vraag ik me nog steeds af welke psychische schade ze hebben opgelopen en hoe ze daar in de toekomst door zullen veranderen.

Want dat is wat Melvin Royal wil: hen veranderen, plooiën en temmen. In dergelijke manipulaties scheidt hij een duivels genoegen.

‘Nog iets over Melvin gehoord?’ *Mel*, fluistert een timide, spookachtig stemmetje nog altijd in mij. Hij wilde nooit Melvin genoemd worden, alleen maar Mel, en daarom hecht ik er nu aan om alleen zijn volledige naam te gebruiken. Een flintertje macht is nog altijd macht.

‘Er is een forse klopjacht aan de gang en van de ontsnapte gede-tineerden zit driekwart alweer achter de tralies.’

‘Hij niet.’

‘Nee,’ erkent Prester. ‘Hij niet. Nog niet. Bent u van plan om u schuil te houden totdat hij opgepakt wordt?’

‘Dat was wel het plan,’ zeg ik. ‘Maar dat plan is zojuist veranderd. Als Absalom meer mensen op ons af kan sturen, zullen ze mij zeker voor hem opsporen. Dat is zijn grote wens. Dat is de reden dat hij ontsnapt is. Deze nachtmerrie duurt alleen maar langer nu ik op de vlucht ben en zorgt ervoor dat ik mijn leven niet meer in eigen hand heb. Maar ik zal mijn leven nooit voor hem opgeven.’

Weer piept zijn kantoorstoel. Ditmaal weet ik bijna zeker dat hij voorover leunt. ‘Waar ben je verdomme toch mee bezig, Gwen?’

Zo noemt hij me nog steeds, overeenkomstig mijn nieuwe identiteit, wat ik op prijs stel. De vrouw die bekendstond als Gina Royal, echtgenote van een extreem meedogenloze seriemoordenaar, is er niet meer en nog slechts een van de lijken die Melvin heeft achtergelaten. Dood is ze beter af. Ik ben nu Gwen en Gwen laat niet meer over zich heen lopen.

‘Ik denk niet dat mijn verhaal u zal bevallen, dus ik zal u de details besparen. Bedankt voor alles, rechercheur.’ Ik meen het bijna. Voordat hij nog meer vragen kan stellen, verbreek ik de verbinding en steek de telefoon in mijn jaszak. Een moment lang blijf ik in de vochtige, kille wind staan. Nog niet iedereen in Knoxville is al naar bed. Ik vang flarden muziek uit voorbijrijdende auto’s op straat op en zie gedaanten achter de gordijnen in andere motelkamers. Licht van een flikkerende tv dringt door gescheurde gordijnen tot

de binnenplaats door. Hoog boven me doorklieft een vliegtuig het luchtruim.

Ik hoor hoe de kamerdeur opengaat, en Lanny naar buiten komt. Ze heeft schoenen en haar jack aangetrokken, maar heeft daaronder haar pyjama nog aan. Dat stelt me in elk geval gerust. Als ze haar spijkerbroek en wijde flannelen hemd en hardloopschoenen had aangetrokken, was dat een teken geweest dat ze bang was.

‘Die lummel slaapt nog,’ zegt ze, terwijl ze op de leuning naast me steunt. ‘Zeg op.’

‘Het was niets, schatje.’

‘Gelul, mam. Je komt niet voor niets uit bed om buiten telefoontjes te plegen.’

Ik zucht. Het is zo koud dat de wind mijn adem als een witte nevel meevoert. ‘Ik was in gesprek met rechercheur Prester.’

Ik zie dat ze haar handen om de reling heeft geklemd en zou haar maar al te graag van die angst en voortdurende verpletterende druk bevrijden. Maar dat kan ik niet. Lanny weet maar al te goed hoe gevaarlijk onze situatie momenteel is. Ze is grotendeels op de hoogte van de feiten over haar vader. En ik moet er maar op vertrouwen dat ze als kwetsbaar meisje van bijna vijftien niet onder het gewicht ervan bezwijkt.

‘O,’ zegt mijn dochter. ‘Ging het over hem?’

Met ‘hem’ bedoelt ze uiteraard haar vader. Met een lachje probeer ik haar gerust te stellen. ‘Nog geen nieuws,’ zeg ik. ‘Hij zit waarschijnlijk een eind weg. Hij zal zich opgejaagd voelen. De meeste gevangenen die samen met hem zijn ontsnapt, zijn al opgepakt. Hij zal snel weer achter de tralies zitten.’

‘Dat geloof je toch niet echt?’

Klopt. Ik wil niet tegen mijn dochter liegen, dus begin ik over iets anders. ‘Je moet nu weer gaan slapen, lieverd. We vertrekken morgenvroeg.’

‘Het is al bijna morgen. Waar gaan we naartoe?’

‘Ergens anders.’

‘En blijft dat zo?’ Ditmaal klinkt haar stem zacht maar beslist. ‘God, mam, je bent de hele tijd alleen maar aan het wegvluchten. We mogen niet toestaan dat hij ons dit aandoet! Niet nog een keer. Ik wil niet vluchten. Ik wil vechten.’

Ze heeft zeker gevochten, absoluut. Ze was een dappere meid die als tienjarige al met de gruwelijke feiten over haar vader geconfronteerd werd, en het was geen verrassing dat ze diep vanbinnen nog altijd kwaad is.

En ze heeft natuurlijk gelijk.

Ik draai me naar haar toe, en ze keert zich om zodat ze me kan aankijken. Haar blik niet ontwijkend zeg ik: ‘We zullen zeker vechten. Maar morgen vertrek je naar een veilige plek, zodat ik de gelegenheid heb om de noodzakelijke dingen te doen. En voordat je protesteert, zeg ik je dat je bij je broer moet blijven om hem te beschermen. Dat is jouw taak, Lanny. Dat is jouw gevecht. Oké?’

‘Oké? Ga je ons nu bij een ander dumpen? Nee, dat is niet oké! Vertel me alsjeblieft dat dat niet bij oma is.’

‘Ik dacht dat je van je oma hield.’

‘Ja, maar dan wel als oma, niet om bij te logeren. Je wilt toch dat we een veilige plek hebben? Zij kan ons niet beschermen. Zij kan niemand beschermen.’

‘Ik ga ervoor zorgen dat ze dat niet hoeft. Ondertussen zal je vader mij in de gaten houden, omdat mij opsporen voor hem het allerbelangrijkste is.’ Ik hoop van harte dat dat waar is. Het is een enorme gok, maar er zijn maar heel weinig mensen die ik de zorg voor mijn kinderen kan toevertrouwen. Mijn eerste ingeving is om ze naar mijn moeder te brengen, maar ik moet inderdaad toegeven dat mijn dochter gelijk heeft. Mijn moeder is geen vechter – in elk geval niet zoals wij. En het gaat nu om een gevaar van een heel ander kaliber.

Ik zeg dat nog niet tegen haar, omdat ik erover na moet denken, maar Javier Esparza en Kezia Claremont hebben aangeboden om mijn kinderen te beschermen als dat nodig is. Het is een geweldig

stel. Javier is gepensioneerd marinier en exploiteert een schietbaan, Kezia is een doortastende, slimme politieagente die van wanten weet.

Het nadeel is dat ze buiten Norton wonen en relatief dicht bij Stillhouse Lake. Die prachtige afgelegen plek was voor mij aanvankelijk het ultieme toevluchtsoord, maar het bleek uiteindelijk een hinderlaag, en ik heb geen idee hoe ik me daar ooit weer veilig zou kunnen voelen. We kunnen zeker niet terugkeren naar ons huis aan het meer, we zouden gemakkelijke prooien zijn.

Maar Javiers huis ligt niet aan het meer. Het is een afgelegen, versterkte blokhut, en mijn intuïtie zegt me dat Melvin en Absalom overal zouden zoeken, behalve op de plek waarvan we net zijn weggevlucht.

‘Laat je ons bij Sam achter?’ vraagt Lanny.

‘Nee, want Sam gaat met mij mee,’ zeg ik tegen haar. Ik heb het hem nog niet gevraagd, maar ik weet dat hij ermee instemt. Hij wil Melvin Royal even graag vinden als ik, en om een even persoonlijke reden. ‘Sam en ik zullen je vader opsporen en hem inrekenen, voordat hij nog meer mensen iets aandoet. En voordat hij er zelfs maar aan denkt om jou en je broer iets aan te doen.’ Ik geef haar een moment om daarover na te denken en zeg dan: ‘Je moet me helpen, Lanny. Dit is de beste optie die we hebben, behalve dan weer vluchten en ons verstoppen. Ik voel daar even weinig voor als jij. Je moet dat echt van me aannemen.’

Ze kijkt weg en haalt quasi onverschillig haar schouders op. ‘Ja hoor. Het zal wel. Maar toch dwing je ons er steeds toe.’ Iedere keer dat we tot nu toe op de vlucht zijn geslagen, was noodzakelijk. Het was op dat moment het beste wat we konden doen. Maar ik snap dat het voor mijn kinderen vreselijk moeilijk is geweest om voortdurend waakzaam te zijn.

‘Het spijt me echt, schatje.’

‘Weet ik toch,’ zegt ze uiteindelijk, en na die uitspraak geeft ze me snel en onverwacht een knuffel en loopt weer naar de motelkamer.

Ik blijf nog een poosje in de kou staan en denk na. Dan kies ik het telefoonnummer van Sam Cade en zeg: 'Ik ben buiten.'

Het duurt nauwelijks een minuut voordat hij op de smalle doorgang op de eerste verdieping naast me komt staan. Zijn kamer ligt naast de onze. Net als ik heeft hij al zijn kleren aan. Hij is klaar voor de strijd. Terwijl hij op dezelfde plek als Lanny tegen de reling leunt, zegt hij: 'Ik neem aan dat dit geen uitnodiging voor een vluggertje is.'

'Grappig,' zeg ik, en ik werp hem een zijdelingse blik toe. Wij zijn geen stelletje. Niet dat we op geen enkele manier intiem met elkaar zijn, ik denk dat het er uiteindelijk wel van komt, maar geen van ons tweeën lijkt er haast mee te hebben. We hebben allebei het nodige meegemaakt. Ex-vrouw van een seriemoordenaar, voortdurend bedreigd door Melvins groupies, zijn bondgenoten, de trollen op de internetfora die steeds het vuurtje weer opstoken.

En Sam? Sam is de broer van een van de slachtoffers van mijn ex-man. Melvins laatste slachtoffer. Ik zie nog steeds voor me hoe die arme jonge vrouw met een strop om haar nek in de garage hing, uit puur sadistisch genot gemarteld en vermoord.

Het is een gecompliceerde toestand met ons. Toen ik Sam voor het eerst ontmoette, geloofde ik dat hij een vriendelijke vreemdeling was, zonder enige connectie met mijn oude leven. Toen ik ontdekte dat hij me opzettelijk had opgespoord en me bleef achtervolgen, in de hoop bewijs te vinden dat ik medeplichtig was aan de misdrijven van mijn echtgenoot, was dat bijna het definitieve einde geweest.

Hij weet nu dat ik niet schuldig ben en dat ook nooit ben geweest, maar er liggen nog altijd diepe afgronden tussen ons, en ik weet niet hoe ik die moet overbruggen en of ik dat wel moet proberen. Sam mag me graag. Ik mag Sam graag. In een ander leven, zonder de ranzige schaduw van Melvin Royal tussen ons in, hadden we vast gelukkig met elkaar kunnen worden.

Maar voorlopig is mijn blikveld sterk beperkt en probeer ik

vooral te overleven en mijn kinderen te laten overleven. Sam is een middel om een doel te bereiken, wat hij godzijdank volledig begrijpt. Ik weet zeker dat hij precies hetzelfde over mij denkt.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij, waarop ik mijn telefoon pak, het bericht op het scherm breng en het toestel aan hem geef. ‘Verdomme. Maar Graham is toch dood?’ Ik hoor dezelfde radeloze verwarring in zijn stem, maar hij herstelt zich sneller. ‘Sturen ze iemand anders?’

‘Misschien meer dan één,’ zeg ik tegen hem. ‘Prester zegt dat Absalom misschien een soort hackerscollectief is. Wie weet hoeveel mensen ze in hun netwerk hebben? We moeten nu zelfs nog voorzichtiger zijn. Ik gooi deze telefoon weg en koop een nieuwe. We betalen alleen contant en blijven zoveel mogelijk uit het zicht van camera’s.’

‘Gwen, ik kan dit niet blijven doen. Je verstoppen is niet...’

‘We verstoppen ons niet,’ zeg ik tegen hem. ‘We zijn op jacht.’

Hij recht zijn rug en draait zich naar me toe. Sam is geen forse man en ook niet bijzonder lang. Hij is lenig en ik weet dat hij in een gevecht zijn mannetje staat. Maar bovenal – en dat is voor mij nu het allerbelangrijkste – weet ik dat ik hem kan vertrouwen. Hij is geen creatie van Melvin en zal dat nooit worden. Dat kan ik inmiddels niet meer van veel anderen zeggen.

‘Eindelijk,’ zegt hij. ‘En de kinderen?’

‘Ik zal Javier bellen. Hij heeft eerder aangeboden om voor hen te zorgen, en we kunnen hem vertrouwen.’

Sam knikt meteen instemmend. ‘Het is een risico om ze achter te laten,’ zegt hij, ‘maar minder erg dan te proberen ze te beschermen terwijl wij achter Melvin aan gaan. Het klinkt solide.’ Hij zwijgt even. ‘Weet je dit zeker?’ Hij vraagt het met een zweem van tederheid. ‘We kunnen het aan de politie overlaten, aan de FBI. Dat zou waarschijnlijk beter zijn.’

‘De FBI kent Melvin niet en begrijpt niets van Absalom. Als het een collectief is, kunnen ze Melvin voor onbepaalde tijd verborgen

houden, terwijl ze ons voor hem opsporen. We kunnen echt niet langer wachten, Sam. Verstoppen is geen oplossing.' Ik adem de koude lucht diep in en blaas die als een opgewarmde nevelwolk weer uit. 'En trouwens, ik wil hem oppakken. Jij niet?'

'Je weet dat ik het er hetzelfde over denk.' Hij kijkt me kritisch aan, alsof hij een medesoldaat inschat. 'Weet je zeker dat je niet langer wilt rusten?'

Ik lach een beetje bitter. 'Ik kan nog genoeg rusten als ik dood ben. Als we Melvin willen oppakken voordat de politie daarin slaagt, zullen we doortastender en sneller dan hij moeten zijn. En we zullen zeker hulp nodig hebben, en informatie. Je zei laatst toch dat je een vriend had die misschien kon helpen?'

Hij knikt. Zijn kaak staat verbeterd en er ligt een glinstering in zijn ogen. Sam is meestal geen open boek, maar op dit moment zie ik in zijn blik al zijn woede en hartzeer. Melvin loopt vrij rond en kan nog meer vrouwen belagen en vermoorden, zoals hij met Sams zus heeft laten zien. Melvin zal blijven moorden. Als ik iets zeker weet over mijn ex-man, dan is het wel dat hij in een uitbarsting van zelfzuchtige, moorddadige woede ten onder wil gaan.

De FBI zit hem op de hielen, net als de politie van alle staten die aan Kansas grenzen. Maar het is onwaarschijnlijk dat ze hem in het Middenwesten snel zullen vinden, want ik weet zeker dat Melvin meteen naar het zuidoosten is vertrokken, onze kant op.

Absalom heeft ons hier weten op te sporen, en dat betekent dat Melvin niet zich niet aan de andere kant van het land bevindt en evenmin op een afgelegen plek de grens van een land zonder uitleveringsverdrag met de vs is overgestoken. Misschien is hij hier nog niet aangekomen, maar hij is zeker op jacht naar ons. Ik voel dat gewoon intuïtief aan.

'We vertrekken morgenochtend om zeven uur,' zeg ik tegen hem. 'Ik wil de kinderen nog wat meer rust geven. Oké?' Ik kijk op mijn telefoon. 'Ik zal Kezia en Javier bellen om alles in gereedheid te brengen.'

Met een snelle beweging pakt Sam mijn telefoon af en laat die in zijn zak glijden. ‘Als Absalom dit nummer heeft, kun je het niet gebruiken om de opvang voor de kinderen te regelen,’ zegt hij, en ik kan me wel voor mijn kop slaan dat ik daar niet aan heb gedacht. De uitputting heeft blijkbaar harder toegeslagen dan ik voor mogelijk had gehouden. ‘Ik zal de oproepen en contacten verwijderen en de telefoon achterlaten zodat iemand hem kan jatten. Als die hier blijft liggen, wordt Absalom mogelijk een tijdje op het verkeerde spoor gezet.’ Hij knikt in de richting van de overkant van de straat, waar een verlichte supermarkt is. ‘Ik zal vanavond een nieuwe telefoon halen. Die gebruiken we om Javier te bellen en dan gooien we hem meteen weg. We kopen geen telefoons meer in de buurt van deze plek. Hier zal Absalom meteen uitzoeken wat we allemaal gekocht hebben.’

Hij heeft op alle punten gelijk. Ik moet nu denken als een jager, maar ik mag niet vergeten dat ik tegelijk een prooi ben. Melvin heeft me al eerder kwetsbaar gemaakt door me te lokken en te manipuleren, zodat hij me naar de plek kon voeren die hij in gedachten had. Nu moeten we hetzelfde met hem doen.

Jarenlang heb ik me aan een afschuwelijke fictie van een huwelijk vastgeklampt, een leven waarin Melvin Royal elk aspect van mijn wezen beheerste, zonder dat ik me dat realiseerde of dat vreesde. Gina Royal, de oude ik, de kwetsbare ik... Zij en de kinderen waren Melvins dekmantel voor zijn gruwelijke geheime leven. Aan mijn kant van de muur wist ik slechts dat het allemaal volstrekt normaal leek. Maar dat was geen moment het geval, en nu ik Gina Royal achter me heb gelaten, besef ik dat maar al te goed.

Ik ben Gina niet meer. Gina was een onzekere, bezorgde vrouw. Ze was zwak. Gina zou bang zijn geweest dat Melvin naar haar op jacht zou gaan.

Maar Gwen Proctor is voorbereid op hem.

Diep vanbinnen weet ik dat het allemaal om ons gaat. Om me-
neer en mevrouw Royal. Zo is het uiteindelijk altijd gegaan.